

I Reglen ligger der altfor Mange og vente paa at blive befordrede, til at man skulde savne det fornødne Udvalg for at faae dygtige Mænd til at bestyre Landets Embeder; det maatte da ialtsals først vise sig, førend man kunde tage Hensyn hertil her i Rigsdagen. Desuden troer jeg ogsaa, skjøndt jeg ikke er fuldkommen inde deri, at Latinskolerne blive forholdsvis lige saa rigeligt søgte nu som tidligere; jeg troer ikke det viser sig, at der er nogen Afgang, og dette tyder altsaa heller ikke paa, at vi i den nærmeste Fremtid ville komme til at mangle Candidater til Landets Embeder i tilstrækkelig Maal. — Med Hensyn til Classificationen af Embederne, da har den ærede Justitsminister aldeles bestemt misforstaaet Udvalget, dersom han mener, at det skulde troe, at han anmassede sig for meget ved at sige, at hans Skøn var bedre end Udvalgets. Det kan ikke være Udvalgets Mening at ville sige dette; den ærede Justitsminister anmasser sig efter Udvalgets Mening paa ingen Maade Noget ved at paaftaae, at hans Skøn er bedre end Udvalgets; men den ærede Minister vil ogsaa indrømme, at Fleertallet ikke anmasser sig Noget ved at have en anden Mening om Sagen end den ærede Minister — jeg troer ikke, der er Anmasselse paa nogen af Siderne.

I de Bemærkninger, jeg nu skal tillade mig, taler jeg kun paa mine egne Begreber. For mig stiller det sig, som om dette Lovudkast af forskjellige Grunde er kommen til at skulle udarbejdes i en vis bestemt kort Tid. Der blev i forrige Session trængt paa fra endeel af Rigsdagens Medlemmer, og den ærede Minister gik ind paa at lade sig trykke deraf og gav et bestemt Løfte om, at et Lovudkast skulde blive forelagt. Dette Løfte maatte altsaa opfyldes, istedfor at Sagen kunde have gaaet sin Gang i nogle Aar, indtil man havde vundet mere Erfaring og havde faaet samlet forskelligt Materiale, hvorigennem der kunde komme et bedre Lovudkast frem. Naar jeg siger bedre, saa maa den ærede Minister ikke tage det i nogen ond Betydning, jeg mener nemlig et Lovudkast, som for Udvalgets Medlemmer vilde have stillet sig bedre, som Udvalget kunde have havt mere Tid til end det, der er fremkommet i en saadan Hast. Dette er altsaa Grunden til, at Udval-

get ikke kan stille Ministerens Skøn om Fordeling af disse Embeder i forskjellige Classer saa høit, at det har anseet enhver Selvsprovelse deraf for overflødig; man har netop af de af mig anførte Grunde antaget, at en Provelse deraf ogsaa fra vor Side kunde være ønskelig. Nu vil jeg for mit Vedkommende — jeg taler bestandig kun for mit eget Vedkommende — sige, at dersom Udvalgets Fleertals Forslag med Hensyn til Lønningsafsaetninger bliver vedtaget, da vilde jeg ikke have saa overordentlig meget imod, at Justitsministerens Classerinddeling bliver stående; men paa den anden Side maa jeg ogsaa erklære, at dersom Udvalgets Fleertals Forslag med Hensyn til Lønningsafsaetninger ikke bliver vedtaget, saa skal jeg gjøre, hvad jeg formaaer, til at flere af de Embeder, der ere foreslaaet nedsatte i andre Classer, virkelig ogsaa blive nedsatte. Der er en Forbindelse imellem disse to Spørgsmaal; blive Gagerne saa høie, som af Regeringen er foreslaaet, saa maa flere Embeder i de høiere Classer nedsettes; men dersom derimod de af Udvalget foreslaaede Gager blive vedtagne, saa indrømmer jeg, der kan være nogen Betænkelighed ved at vedtage nogen Forandring i Classerne; altsaa vil, efter min Mening, en hvilken som helst Beslutning, Thinget maatte tage med Hensyn til det ene af disse Spørgsmaal, have Indflydelse paa det andet. Den ærede Minister vilde til Styrke for sit Skøn i denne Henseende gjøre gjældende, at Udvalgets enkelte Medlemmer være komne til deres Skøn igjennem forskellige Factorer; men det forekommer mig, at naar man igjennem forskellige Betragtningmaader og forskellige Overveelser hver fra sin Side kommer til eet og samme Resultat, saa har man saa meget desto større Sikkerhed for, at det er rigtigt. Jeg mener netop, at det maa styrke Udvalgets fremsatte Anskuelse, at Medlemmerne, efterat have anstillet hver sin Betragtning med Hensyn til dette Spørgsmaal, dog til Slutning ere komne til samme Maal. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorefter Contorholdsgodtgjørelsen i de enkelte Tilfælde skulde bestemmes igjennem Finantsloven eller igjennem særlig Lov, vil jeg ikke gjerne sige Noget, da jeg er bange for, at det kan sættes i Forbindelse med hvad der i forrige Session blev anført om dette